

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΟΥ

"Ένας νεαρός Ίρλανδός μετανάστης ξεκίνησε κάποτε για την Αμερική...

"Όταν δέ την άλλη μέρα ξύπνησε και είδε ότι το υπεροικέα-νο έπιλε στην μοση του όρεανού ρώιησε έναν άπ' τους ναύτες του πλοίου...

— Δεν μου λές σέ παρακαλώ, πώς κατορθώνετε και βρίσκετε τό δρομο που πρέπει ν' ακολουθήσετε για να γίωσετε στην 'Αμερική; "Όλη ή φύλα σα εινε όμοια; "

"Έπειτα δείχοντάς του ό φρισμένο αυλάκι που άφηνε πίσω του τό πλοίο προώησε :

— Άν ριόζοιτε ποβλάτιστον άνάποδα κι' ακολουθούσατε... τό αυλάκι του πλοίου, θα τό καταλάβαινα! "

"Όταν τό υπεροικένιο έχθισε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης και άγγελιοφόρος, ό Ίρλανδός μετανάστης είδε νά βγαίνει μέσα από την θύρα ένα ένας; όηθε πούζε βοήθειε προ όόλου. Τότε ό μετανάστης είτε στους συνταξιδιώτες του :

— Είδατε τί κοιούτο πού είμαστε; Δεν σκεφθήκαμε νά φορέσοιμε κι' έμεις ένα κοιούτο σαν αυτό (έδειξε που φορούσε ό κοιούμβητής). "Ετσι θαόόμοσιτε κοιούμπόνα, άπ' την Ίρλανδία ως όδω και θα είζοιμε γιούσιτα τό ναύα! "

"Έπειτα από λίγες μέρες, ό μετανάστης, έπειδή άκουσε ότι τό κούτο σ' ή; "Ηνωμένες Ηλίουεις ήταν δυνατώτερο άπ' την 'Ιρλανδία, έγραψε σ' ην αυτιά του, σ' τους συγγενείς του, να τον στείλουν ένα βρο παλιό, τό όποιο είχε ξεχάσει νά τό πάρη μαζί του. Και έρωσθήτε σ' ό φορμαίο του :

"Γιά νά μή βα αίοναν τό κοιούτιό του και πηρώσε περισσό-τερο ταχυόρομα κάψ κ' τα να βίετε τα σ' μέ' άπο τίς τούτες! "Ετσι θα λιγιστήη τό βίρος τού πλιούτ' και θα πληώοτε λιγώ-τερο ταχυόρομα! "

Έκείνος ζήρωσε νά την ποιηροήση : — Δέ βίρωσι ν' αυθέμη, της έ σ'γ, έτσι ήνε ό κόσμος. Ό άνθρωποι που έκαναν τα γρηγορομα και τα δυνατορομα για τί ήρωαν. "Υατροί μά και δεν μας πύλοσιν, δεν τό χυδέφαμε, δεν τα γνωρίσοιμε, δεν μαροί να γάνη ληνη ή σέιποις τους... Αη-ομόνησε τα αυτά τούτα, έγω ποτε δεν θα σ' άφήσοι. — Δεν είσαι τίμιος, του είπε έξωφρα. Δεν άξίζεις, ότι έγω σου-δοκα.

"Εσύ ποδύοιζες έμένα, άχόριστη, έφώναζε θυμωμένος. "Η έγω σέ έρωσώσι άπ' τους δρόμους; "Εσον νά μάζεις για τίμη! "Ε-ληρωήσε, ποια είσαι;

— Καλλίτερο να ήμ εν ν' όποιον τίζαίνε, φάνει νά ήταν σι-μά μου τό παιδιό μου! Κι' άχόσε νά κλαίη.

— Μην κλαίς, τή; Είπε έκείνος. "Ό τό άλλο μου ζήτησης; είμαι πρόόητος, αυτό όμο, δε γίνεται. Κι' αυτο που θάρθη θά τό στεί-λοοιμε σζει που ήνε και τάλλα. "Άλλοι τά σκοπονοιν και δεν πα-θαινουν τίποτα. "Εγώ γνωρίζοιμε τίποτος ανθρώπους.

"Επώπασε ή δυτορομαρή. "Όταν έκείνος έφυγε τό προί στή δουλιό του, άνωξε τό παρθέρο και έκείταξε στον ήλιο. "Ήταν δανθισμένος. "Εκείταξε ψηλά στον ουρανο, σαν νά έζητούσε κάποιον ίση πάντοτε στη γήνη άπορία της. "Άχνά συννεγάκια έπλεον στο θοσέρο άέρα και τό ουδάνιο μυστήριο ήμενε αίσάρο στην αίωνα σιωπή του. Τής ήθε σαν σπυρομο; να φήη αλλά έσέφθηκε πού νά πάη έτσι. "Εσολογία ηκε να σωση αν ό το παιδι που δεν τόζε φέρι άόμοι στο φός. "Εγώ της έδελφής της; της παντορομένης. "Πάρτε με για λίγο καιρό "Εβ' οσθήκη να κανω παιδια και νά τα πτωσο. Τό γράμμα έσώλη, αλλά πάν-τοτε; δεν ήθε. Αηρωοιδναι με ντροση ό κακο έννητημένο.

"Υατερα από λίγες ήμέρες, σ' έβαν την έσημά έγεναν πόλη ή ίδες προτορομας. "Η μνημή ήθε και καλό της ή γυναίκα της έμπασοινης πού θά έπαινε κι' αυτό τό παιδάκι.

Και τή; πηριαν κι' αυτό αληθινά, όλλ' άπ' τή μά πρώτα έβγαί-νε τό δύτροπο πλασματίκι για τό άτιμωτικό του ταξείδι, κι' άπ' την άλλη έφρωε ή μάνα για τό όιωνιο, νεροή από όσθενια του τοκετού. Κοινοική ανάγκη δεν έπέροψε στον φίλο της ν' άκο-λουθήση την κηδεία για νά μή τον ίδη ό κόσμος.

Γερ. Βώκος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

"Ο Λουδοβίκος 14ος και οι κελαικες. "Ο θάνατος της Μαρίας Θηρεσίας. — Η μονη λύπη που προξενησε στο σύζυγό της. "Ο Λουδοβίκος 14ος και ή κελαικες του Μπουαλώ. "Η κηδεία της Πεμπάδορ. — Πελύ άσχημο ταξείδι!... — "Ο βασιλεύς; δέν συλλαμβάνεται ποτέ!... — "Ο έρωσ του Λουδοβίκου 14ου πρής την Μανταίνι. — Δάκρυα και θρήνοι άσχωρισμού.

"Ο βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος έπεσέφθη κάποτε τό τυπογραφείο του ύποργείου των Στρατιωτικών. "Έκει που γύ-ριζε τα διαφορα διαμερίσματα του τυπογραφείου είδε έπάνω σ' ένα τριπέλι ένα φίλο χαριούδ και ένα ζευγάρι ματογούλλα. Πήρε τα ματογούλλα και άρχισε νά διαβάζη τό χαρτί, τό όποιοι ήταν ένας διθυραμβος ύπερ αυτού άπ' άρχή; μέχρι τέλους, και τον ό-ποιον προφανος ό διευθυντής του τυπογραφείου είχε έπίτηδες το-ποθετησι εκεί, σέ μ'ορς έμρανής, γιά νά τον κολακείση.

"Ο Λουδοβίκος που δεν του άρεσαν ή έξεζητημένες κολαικες άφρωε άπότομα στο τριπέλι τό ματογούλλα λέγον :

— Είτε παρή πολυ δονατά ματογούλλα. Κάνουν τά πράγματα νά φαίνονται ύπερβολικά! ...

"Ο ίδιος Λουδοβίκος 14ος όταν πέθανε ή γυναίκα του Μωρία Θηρεσία, την ώρα της κηδείας της είπε :

— "Ο Θεος; με στερή μάζ συζυγο, ή όποια σ' όλη της τήν ζωή δεν με λήησε ποτέ παρά μόνο σήμερα με τό θανατό της! ...

"Όταν ό Μπουαλώ, που ήταν τρομερός αύλοκόλαξ, παρουσίασε στον Λουδοβίκο 14ο έναν διθυραμβο που είχε γράψει για την διά-βασι του Ρ' γου, ό πνευματώδη, έκείνος βασιλεύς; του είπε :

— Είτε όμοιο. "Άλλά θά μου άρεσε περισσότερο αν με έπα-νούσατε λιγώτερο! ...

"Ο Έρρικος 4ος που έθεωροίτο ό πνευματώδστερος των βασι-λέων, κάποιε που σ' αύλοκοι του συζητοι σαν περι ευτυχίας, είπε :

— "Ο ετιωτέστος άνθρωπος της Γαλλίας εινε έκείνος που έχει έσισο εισόδημα δέκα χιλιάδες λίβρες (φράγκα) και που ποτέ στην ζωή του δεν άκουσε νά γίνεται λόγος για μένα! ...

"Όταν γινόταν ή κηδεία τής περιβόητου εύνοισμένης του Λου-δοβίκου 14ου, μαρκησια; Πιμπλάδορ, έβρωε ραγδαίος. "Ο Λουδο-βίκος κούταξε τον ορανό και είπε :

— Κρίμα! "Η μαρκησία δέν θά έξη καθόλου καλόν καιρό στο ταξείδι της! ...

Στό 1111 ό βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 1ος είχε κηρύξει πόλεμο εναντίον του βασιλεύς της Άγγλίας Έρρικου 1ου. Στην περίφημη δέ μάχη τής Μπρενεβιאל έπι κεφαλής των γαλλικών στρατευομετων ήταν ό ίδιος, ό Λουδοβίκος.

Σε μία συγχη ένας τολμηρος άγγλος ίππότης άρπαξε από τά ήνια τό άλογο του Γάλλου Βασιλεύς; κι' άρχισε νά φωνάζη θριαμ-βευικά :

— "Επασα τον βασιλέα! ...

"Ο Λουδοβίκος 1ος του κατέρωτε τότε μία δυνατή σπαθιά στο κεφάλι, που τον έκανε νά σωριασθή κατά γής και συγγρόνος; στο φώναζε θυμωμένα :

— Βλάκα! Μαθε ότι ό Βασιλεύς; δέν συλλαμβάνεται ποτέ! ...

Είτε γνωστό τό ειδύλλιο του Λουδοβίκου 14ου με την άνηψιά του πρωτοπουργού του Μαζαρινου, την διάσημη Μαρία Μανταίνι ή όποια μάλισια έλαξε, ότι ό Λουδοβίκος; θά την ένυμφετο.

"Ο δαιμονιος όμως Μαζαρινος; δέν ήταν καθόλου διατεθειμένος; νά έπιτερη τον γάμο αυτό, γιατί ήξερε ότι δέν θά είχε καλές συνέπειες για την πολιτική τής Γαλλίας. Για νά θέση λαίπων τέρ-μα στο δαιμόνιο έκείνο ειδύλλιο, άνάγκασε την άνηψιά του νά φυγη άρον άρον άπ' τό Παρίσι.

Και ή δαιμονιομένη έκείνη γυναίκα, που έβλεπε τά δεινά της νά διαλυονται, λίγη ώρα προ της άναχωρήσεώς της, ενώ άπο-χαιροτοσε τον Λουδοβίκο, του φώναζε κλαίοντας :

— Σεις με άγαλάτε! Σεις είσθε ό Βασιλεύς; Και όμως με δι-ώχουν, φευγα μακριά σας! ...

"Ο Βασιλεύς όμως έσώπησε...